"ΘΕΟΣ ΗΝ Ο ΛΟΓΟΣ,,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

τίποτε;... Τὴ συντριβή τους καὶ μόνον. Ὅ,τι ἀκριβῶς κερδίζουν καὶ οἱ σημερινοὶ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι χαρακτηριστικὸ τὸ παρακάτω περιστατικό, ποὺ ἐγράφη στὶς ἐφημερίδες ἐδῶ καὶ δυὸ - τρία χρόνια:

Στὸ Ρωσικὸ κράτος, ὡς γνωστόν, γίνεται πάντοτε φοβερὸς ἀντιχριστιανικὸς ἀγώνας. Τὶς ἡμέρες, μάλιστα, τῶν μεγάλων ἑορτῶν, ἀσκεῖται ἰδιαίτερη προπαγάνδα. Ἔτσι, τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα διωργανώθηκε μιὰ ἐπίσημη διάλεξι· μὲ θέμα: «Τὸ παραμύθι τῆς Ἀναστάσεως». Ὁ ὁμιλητὴς ἀγωνίστηκε ἐπὶ μιάμιση ὥρα νὰ παρουσιάσῃ στὸ ἀκροατήριό του ψεύτικα δῆθεν τὰ Εὐαγγέλια καὶ τὴν Ἀνάστασι σᾶν ἕνα ἀνατολίτικο παραμύθι. Στὸ τέλος, ἐρώτησε: «Μήπως ἔχει νὰ προσθέσῃ κανένας τίποτε;». Σηκώθηκε κάποιος ἡλικιωμένος καὶ ἐζήτησε νὰ εἰπῇ στὸ ἀκροατήριο μόνον ἕνα λόγο. Τοῦ ἐπέτρεψαν καὶ ἀνέβηκε στὸ βῆμα. Ἀπὸ ἐκεῖ, λοιπόν, ἐφώναξε στὸ λαό: «Ἀδελφοί μου, Χριστὸς Ἀνέστη!...». Τότε ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ἐξέσπασε στὴ γνωστὴ ἀντιφώνησι: «Ἀληθῶς ἀνέστη!...» Κι' ἔτσι ἔφυγε ντροπιασμένος ὁ ἄθεος ὁμιλητής, ὅπως καταισχύνονται καθημερινὰ ὅλοι οἱ προπαγανδισταὶ τῆς ἀθεΐας. Ἀλλὰ γιατί; Γιατί συντρίβονται καὶ πέφτουν ὅλοι οἱ ἀντίχριστοι; Διότι ὁ χριστιανισμὸς ἔχει μέσα του ἕνα μυστικό. Τὸ μυστικὸ του εἶναι, ὅτι εἶναι ἀληθινός. Ναί· ὁ Χριστιανισμὸς ἔχει μέσα του τὴν ἀλήθεια, τὴ μόνη ἀλήθεια, τὴ φωτεινὴ καὶ αἰωνία ἀλήθεια. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Σωτήρας καὶ Λυτρωτὴς τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Ὁποίου ὁλόκληρη ἡ ζωὴ καὶ ὅλα τὰ ἔργα δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα θαῦμα. Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῇ; Οὔτε αὐτοὶ οἱ ἐχθροί Του, οἱ ὁποῖοι, διότι ἀρνοῦνται τὸ θαῦμα, τὸ πολεμοῦν καὶ τὸ ἀπορρίπτουν. Ἀλλὰ καθένας ποὺ ὀλιγοπιστεῖ καὶ ἀμφιβάλλει, δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ πλησιάσῃ τὸν Κενὸ Τάφο. Ὁ Τάφος αὐτὸς τὰ λέγει ὅλα. Ἀποτελεῖ τὸ στεντόρειο στόμα ποὺ διαλαλεῖ τὴν Ἀνάστασι. Ἀγωνίστηκαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ οἱ ἴδιοι οἱ σταυρωτές, νὰ θολώσουν τὴν ἀλήθειά του καὶ νὰ ματαιώσουν τὴ διακήρυξί του. Ἀλλὰ σταματάει ἡ ἀλήθεια; Σβαίνει ποτέ; Ματαιώνεται;... Ποτέ!! Ὁ Τάφος, λοιπόν, τοῦ Κυρίου ἔγινε πηγή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ξεχύνεται τῆς ἀληθείας τὸ ἀνέσπερον φῶς. Καὶ ἡ ἀλήθειά του εἶναι μία: «Χριστὸς Ἀνέστη». Καὶ ἐφ' ὅσον ὁ Κύριος ἀνέστη, τότε ὁλόκληρος ἡ θρησκεία Του εἶναι ἀληθινὴ καὶ πραγματικὴ καὶ ζῶσα. Καὶ ὁ ἴδιος δὲν εἶναι, παρὰ Θεὸς ἀληθινός, ὅπως μᾶς διδάσκει τὸ σημερινὸ Ἅγιο Εὐαγγέλιο καὶ ὅπως διακηρύσσουν οἱ αἰῶνες. Ἀλλά, γιὰ νὰ τὰ μάθουμε αὐτὰ καλὰ καὶ νὰ τὰ νοιώσουμε, πρέπει νὰ γονατίσουμε ταπεινοὶ στὸν Τάφο τῆς Ἀναστάσεως...

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

τανὴν πραγματικότητα τοῦ κοσμοσωτηρίου γεγονότος εἶναι ὑψίστη καὶ μοναδική. Τοιαύτη σχέσις δὲν ὑπάρχει μὲ ἄλλο δημιούργημα. Ἡ θέα τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἡ λάμψις τῆς περιλάμπρου ἐγέρσεως ρίπτουν τὰς ἀκτῖνας των εἰς τὴν ἀξίαν ἄνθρωπος καὶ προσδιορίζει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον «τί ἐστὶ ἄνθρωπος». Ὅσοι, ἑπομένως, ἐπίστευσαν εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ «ἔλαβον ἐξουσίαν Τέκνα Θεοῦ γενέσθαι». Καὶ ἐδωρήθησαν καὶ δωροῦνται «αἱ μέγισται καὶ τίμιαι» ἐπαγγελίαι εἰς αὐτά. Ὅτι δηλ. ὁ ἄνθρωπος καθίσταται «κοινωνὸς θείας φύσεως». Τὴν πανηγυρικὴν δικαίωσιν τῶν ὑποσχέσεων καὶ ἐπαγγελιῶν προσφέρει ἡ Δύναμις τῆς Ἀναστάσεως.

Ὁ σκεπτικισμός, ὁ ὀρθολογισμὸς καὶ ἡ δῆθεν πολλὴ καὶ τετράγωνος λογικὴ ἀνθρώπων, ἡγετῶν ἢ καὶ διανοουμένων ἄλλοτε καὶ σήμερον, τὴν οὐσιώδη πραγματικότητα τοῦ κηρύγματος τῆς Ἀναστάσεως εἶδον ὡς «προκατάληψιν». Ἠθέλησαν οἱ ὀρθολογισταὶ καὶ ἄλλοι μὲ γοητευτικὰ συνθήματα, μὲ ὑποσχέσεις ἀποκοιμιστικάς, μὲ ἀπάτην συγκεκαλυμμένην, νὰ ὑποδείξουν εἰς τὸν ἄνθρωπον νέους τρόπους νὰ ἀποκτήσῃ ἀξιοπρέπειαν, νὰ ἀνυψωθῇ εἰς καινούργια ἐπίπεδα πρωτοφανῆ καὶ μοναδικὰ εἰς ἀξίαν, διὰ νὰ κατακτήσῃ ἐπιγείους παραδείσους εὐτυχίας κλπ.

Δῆθεν ἡ Τέχνη, ἡ Ἐπιστήμη, τὰ Γράμματα, αἱ μηχαναί... διασφαλίζουν τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ κήρυγμα καὶ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως εἶναι φοῦδος ἐλπίς. Ἐζητήθη τοὺς τελευταίους χρόνους ἡ ἀξία «ἄνθρωπος» νὰ θεμελιωθῇ εἰς τὸ ἀφύσικον κατασκεύασμα τῆς ἀπιστίας καὶ ἀθεΐας. Ἡ ἀξία «ἄνθρωπος», χωρὶς τὴν πνοὴν τῆς Ἀναστάσεως, γίνεται ἀφύσικον ὄν, τέρας, εἶπον πολλοί, ποὺ κρημνίζεται ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν θέσιν, ποὺ τὸν θέτει ἡ Ἀνάστασις, εἰς τὴν ἐσχάτην ταπείνωσιν.

Ἡ Ἀνάστασις προσέφερεν εἰς τὰ 2.000 χρόνια τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ παρέχει τὴν προοπτικὴν τῆς μεγάλης ἀνυψωτικῆς πορείας. Δὲν εἶναι κάτι τὸ γήϊνον, ἀλλὰ τῆς «θεότητος κοινωνός». Μὲ τὴν Ἀνάστασιν ἀναστηλώνεται ἡ ἀξία του καὶ χαράσσεται ἡ ἀρχὴ τῆς νέας ζωῆς του. Προβλήματα, ὅθεν, παγκόσμια, κοινωνικά, καθημερινὰ προβλήματα τοῦ ἑαυτοῦ μας, τῶν δυσκολιῶν, λύονται, εὑρίσκουν τὸν δρόμον των, ὅταν γίνῃ ἡ τοποθέτησίς των εἰς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Ὅταν ἀκριβῶς πιστεύσῃ ὁ σύγχρονος κυρίως ἄνθρωπος, ὅτι μὲ τὴν Ἀνάστασιν θὰ ἴδῃ ἀνισταμένην καὶ τὴν ἰδικήν του ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ ψυχήν. Ἀνάστασις τῶν ψυχῶν σημαίνει τῆς ἀναπλαστικῆς δυνάμεως τοῦ κορυφαίου γεγονότος τὴν τεραστίαν ἐπίδρασιν. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔλθῃ ἐγγύτερα πρὸς τὸν προβολέα τῆς Ἀναστάσεως, τότε ὁλόκληρον τὸ εἶναί του, τὰ ἐπιτεύγματά του, τὰ ἔργα του, αἱ προσπάθειαί του θὰ φωτισθοῦν καὶ θὰ ἀποκτήσουν τὴν πραγματικήν των ἀξίαν.

Δ. Ν. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
Καθηγητὴς Φιλολογίας

ΕΞΕΛΑΣΗ ΣΤΟΥ ΑΝΑΠΗΡΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

θειά του.

—Μωρὲ τρέμεις νὰ κρεμάσεις τὸν προδότη; Σφίχτου τὸν κόμπο ὅσο μπορεῖς. Ἔτσι βέβαια. Ἂν ἕνας στὸν κόσμο θέλει κρέμασμα, εἶναι μονάχα ὁ προδότης. Νὰ τὸν κρεμᾶς καὶ νὰ μὴ σώνεται ἡ ζωή του. Νὰ ξεψυχάει καὶ νὰ πισογυρίζει ἡ ψυχὴ στὸ κουφάρι της. Νὰ πνίγεται καὶ νὰ ξαναζωντανεύει. Ἄ μπράβο! Φτιάσε μου τώρα τὸν καφέ.

Ὁ Κομιζόγλης στάθηκε ἀντίκρυ στὸν πελάτη, τὸν ἀναμέτρησε μὲ τὰ γουρλωτά του μάτια ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὴν κορυφὴ κι' ἀπάντησε.

—Μὴν περιμένεις γιὰ καφέ. Δὲ σοῦ φτιάνω. Ἀκόμα λειτουργάει ἡ ἐκκλησιά. Πήγαινε πιέ τον σπίτι σου, ἂν σὲ μπορεῖ πολύ. Εἶναι τέτοια μέρα σήμερα. «Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ» τὸ κατάλαβες ἢ ὄχι ἀκόμα;

—Στὸ σπίτι μου; Ἀχάραγο ἔφυγα ἀπὸ κεῖ. Στὸ μελιὸ ἔφτασα, στὸ χτῆμα μου. Ἂν δὲν πιστεύεις «τῆρα» καὶ τὰ μπατζάκια μου, μύσκεμα ἀπὸ τὶς δροσὲς μέσ' στὰ χορτάρια....

—Κάτσε ξεκουράσου καὶ περίμενε, ἂν δὲ σὲ μπορεῖ. Τ' εἶχε νὰ κάνει ὁ Πριονᾶς; Ἐκάθισε καὶ ἄρχισε μὲ τὴν γκρίνια.

—Γιούδας, γίδα, γυναίκα. Τὰ τρία κακὰ μέσ' τὴ ζωή. Ὅ,τι καὶ νὰ μελετήσεις τὸ ἴδιο κάνει. Ἀπόψε δὲ μοῦ πῆγε ὕπνος ἀπὸ τὸ κακὸ ποὺ μοῦ ἔκαμε ἡ νοικοκυρά μου. Πῆγα ἀποβραδὶς νὰ ἰδῶ καὶ νὰ μετρήσω τὰ αὐγὰ ποὺ ἔχωνα καθημερινὰ στὴ στάχτη ὅλη τὴ σαρακοστή, γιὰ νὰ λογαριάσω πόσα θὰ ἔπιανα κι' ἂν μοῦ ἔφταναν γιὰ τὸ λαμπριάτικο ἀρνί. Ἔτσι κάνω κάθε χρόνο καὶ βολεύω τὴν ἡμέρα. Πὲς ἕνα λόγο πόσα βρῆκα; Οὔτε ἕνα γιὰ σημάδι. — Τὶ ἔγιναν γυναίκα τὰ αὐγά; — Τὰ πούλησα, λέει, νὰ πάρω καινούργιο φόρεμα. Ἡ ἐπίσημη μέρα θέλει καὶ πίσημη ντυμασά.

—Ἐπίσημη ντυμασά; Καὶ τί θὰ φάμε; — Δὲν ξέρω, νοικοκύρης εἶσαι... Κόψε τὸ κεφάλι σου νὰ τὰ οἰκονομήσεις.

—Ἄαα! Νοικοκύρης ἐγὼ στὸ σπιτικό, ἀλλὰ ἐσὺ νοικοκυρὰ στ' αὐγά.

Ὅλη νύχτα δὲν κοιμήθηκα ἀπὸ τὸ κακό μου. Σηκώνομαι μὲ τὸ χάραμα κι' ἀντὶ γιὰ τὴν ἐκκλησιά, χρονιάρα ἡμέρα, τραβῶ γιὰ τὸ χτῆμα. Φτάνω ἐκεῖ... Τὶ λὲς πῶς μὲ περίμενε; Τὸ λιοστασάκι μου, «τριοτέλι» ποὺ τ' ἀνάστησα μὲ ἀγκομαχητὸ καὶ ἵδρωτα, κουτσούμπι, φαγωμένο ἀπὸ τὴ γίδα μου. Τὴν εἶχα ἀφίσει ἀπολυτή, νὰ φάει ὅσο νὰ ξεκοιλιαστεῖ ἀπὸ τὸ γειτονικὸ ἀμπέλι τοῦ Μήτσου τοῦ ἀνάπηρου, ποὺ ἔχει μείνει ἀκλαδιὰ καὶ χέρσο. Λογκωμένο τὸ χορτάρι ἐκεῖ μέσα, μὰ τ' ἄτιμο τὸ ζωντανὸ προτίμησε τὶς ἐλιές, τὶς κοπελίτσες μου καὶ μὲ ἀφάνισε. Γιατὶ σοῦ λέω: Γιούδας, γίδα, γυναίκα! Ὅ,τι νὰ μελετήσεις τὸ ἴδιο κάνει.

—Ὥστε ἀκλαδιὰ καὶ χέρσο τοῦ Μήτσου τοῦ ἀνάπηρου, ἔκαμε σὰ νὰ μονολόγησε ὁ Κομιζόγλης.

—Ποῦ νὰ τὰ ἔβρει γιὰ νὰ καλλιεργήσει, σακάτης ἄνθρωπος. Τ' ἀμπέλι θέλει ἀμπελουργό.... Ποιὸς θὲς νὰ τὸν βοηθήσει;

—Τὸ χωριό, φώναξε πεισματικὰ ὁ καφετζής.

—Ἀλλοῦ ἀπὸ κεῖνον ποὺ δὲν ἔχει δικά του νύχια νὰ ξυστεῖ. Τώρα ὁ κόσμος χάλασε... Καθ' ἕνας κυττάει τὸ δικό του. Ντίν — ντάν, ντίν — ντὰν ἀκούστηκε πένθιμο διπλοκάμπανο.

—Σχολάει ἡ ἐκκλησιά, εἶπε ὁ Κομιζόγλης, βγῆκε ἀπὸ τὸ καφενεῖο, ἔστρεψε κατὰ τὴν ἐκκλησὰ κι' ἔκαμε τὸ σταυρό του.

—«Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ ἀκόμα» συλλογίστηκε καὶ μαρμάρωσε κυττάζοντας τὸ ψηλὸ κωδονοστάσι ἀπ' ὅπου τὸ πένθιμο ἄγγελμα ξεχυνόταν ὡς τὰ πέρατα τοῦ κάμπου. Πουθενὰ πειὰ ἡ καταχνιά. Εἶδε τὸν ἥλιο νὰ ψηλανεβαίνει, νὰ χύνει ποτάμια χρυσαφένιο φῶς, νὰ μικραίνει τοὺς ἴσκιους καὶ τὸν παρώμοιασε μὲ ἥλιο τῆς Χριστιανοσύνης ἀβασίλευτο, φωτοδότη, παγκόσμιο. Λογάριασε καὶ τὸ κωδωνοστάσι. Τὸ βρῆκε ψηλό — θεώρατο, νὰ φτάνει τὸν οὐρανό, σὰ στυλωτήρας του, κι' ἀπόειπε:

—Ψέματα! Δὲ χάλασε ὁ κόσμος. Ἀλλιὼς γιατὶ νὰ φτιάναμε τόσο ψηλὸ κωδωνοστάσι;

Τώρα τὸ καφενεῖο βούϊζε ἀπὸ γιορτινοφορεμένους, ποὺ ροφοῦσαν ἀπολαυστικὰ τὸν καφέ τους καὶ ξεκουράζονταν στὴ σχόλη τῆς ἡμέρας. Ντίν - ντάνν. Τὸ διπλοκάμπανο ἐξακολουθοῦσε. Κάποια στιγμὴ φάνηκε ὁ Κομιζόγλης ὄχι χι μὲ τὸ δίσκο στὰ χέρια, ἀλλὰ μὲ ἀξίνα. Στάθηκε κάτω ἀπὸ τὸ τραπουλόχαρτο, ποὺ στριφογύριζε αἰωρούμενο στὸ ἀνεμοφύσημα, ἔδειξε κεῖ καὶ εἶπε.

—Νὰ ἡ κατάντια του, ὅποιος προδίνει τὴν πίστη του.

Τὸ βουϊτό, τὸ γέλοιο ποὺ ἔφερε τὸ ξάφνιασμα κόπηκαν γιὰ μιᾶς καὶ ὅλοι στήσανε τ' ἀφτὶ νὰ ἀκούσουν. Ὁ Κομιζόγλης ἐξακολούθησε.

—Ξενοφερμένος εἶμαι καὶ τὸ ξέρετε. Τί τὰ θέλετε τὰ περσσότερα; Ἀπὸ τὴ δική σας τὴ γενεὰ εἶμαι καὶ γώ. Εἶμαι ἀγρότης. Εἶχα γῆς, εἶχα ἀμπέλια, εἶχα ἐλιὲς καὶ τὰ παράτησα... Καὶ σὰν τὰ παράτησα τότε κατάλαβα πῶς ἔχασα τὸ ἴδιο μου τὸ βάρος. Μὲ συνεπῆρε ὁ ἄνεμος σὰν ἄχερο, καὶ μ' ἔρριξε στὸ γούπατο τὸ δικό σας. Μοῦ ἀρέσατε σὰν ἄνθρωποι, μοῦ ἄρεσαν οἱ συνήθειές σας, τὶς πῆρα κι' ἔγινα συντοπίτης σας. Μιὰ συνήθεια ἀξιόθεη ποὺ μοῦ πρωτόκαμε ἐντύπωση ἦταν ἡ Ξέλαση. Πῶς; Τὴν ξεχάσατε; Ξεχάσατε τὸν ἐαυτό σας; Κανεὶς δὲ σᾶς τὴ δίδαξε παρὰ σᾶς τὴν ὁρμήνεψε ἡ χριστιανικὴ ψυχή σας. Καμμιὰ γιορτινή, ὅσο βαρειὰ κι' ἂν ἦταν, δὲν εἶχα ἰδεῖ τόσον κόσμο στὸ καφενεῖο μου. Τὶς γιορτινὲς συντρέχατε τὸν κατατρεγμένο, τὸν ἀνήμπορο, τὸ σακάτη. Πιθαμὴ γῆς δὲν ἔμεινε ἀκαλλιέργητη. Ἐξάλλου, ποιὸς ξέρει τὶ κλώθει ἡ μοῖρα τοῦ καθενοῦ μας. Καὶ ἕνας θεὸς βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ βοηθηθεῖ, φέρνοντας σὰν ἄνθρωπος τὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου. Καὶ ἡ θεία πρόνοια ἀγρότη διάλεξε νὰ τὸν βοηθήσει. Τὸ σκεφτήκατε καλά, πῶς ὁ ἀγρότης ἀξιώθηκε ν' ἀνακουφίσει τὸ Χριστὸ στὴν ἀνηφοριὰ τοῦ Γολγοθᾶ; Ναί! Εἴμαστε ἀγρότες ἐμεῖς. Μᾶς λένε καματερὰ τῆς ζωῆς. Τὸ δεχόμαστε περήφανοι καὶ σήμερα θὰ τὸ γιορτάσουμε. Κάπου ἕνα χτῆμα ἔχει μείνει ἀκλαδιὰ καὶ χέρσο. Ἐμπρὸς Σίμωνες. Τὶς ψαλίδες μας, τὶς ἀξίνες μας καὶ ξέλαση στοῦ ἀνάπηρου τοῦ Μήτσου.

***

Τὸ βράδυ στὸ καφενεῖο φώναζε γιὰ χορατὸ στὸν καφετζῆ τὸν Κομιζόγλη ὁ Πριονὰς ὁ γκρινιάρης.

—Ξέρεις Σίμωνα; Θὰ κάμω Ἀνάσταση μὲ ἀρνί. Τὴ γίδα μου τὴν ἄλλαξα μ' ἀρνί. Τὰ συμφωνήσαμε στὴν ξέλαση. Χαλάλι τὸ καινούργιο φόρεμα τῆς γυναίκας μου.

—Ναί, εἶπε κεῖνος μέσα ἀπὸ βαθειὰ συλλογή, σὰ νὰ ὀνειριαζόταν. Ἡ γυναίκα στὴν Ἀνάσταση πρέπει νὰ φορεῖ καινούργιο φόρεμα.

Κάποτε κάποιος τὸν εἶπε Σίμωνα. Δὲν τοῦ κακοφάνηκε καὶ τοῦ ἔμεινε «Σίμωνας» σὰ βαφτιστικό του.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΚΡΥΔΗΜΑΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ: ΣΩΣΙΒΙΟΝ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

τὰς ὑπάρξεις αὐτάς εἰς τὰ ἄσυλα τὰ ὁποῖα θὰ χορηγήσουν ἐργασίαν εἰς αὐτὰς καὶ θὰ ἀνοίξουν τὸν δρόμον πρὸς τὴν μητέρα καὶ τοὺς γονεῖς των, ἐὰν ἔχουν τοιούτους. Βεβαίως, δὲν ἔχει πάντοτε ἡ ἐργασία τῆς διακονίσσης αὐτὸ τὸ ὡραῖον ἀποτέλεσμα. Συχνά, αὐτὴ δοκιμάζει καὶ ἀπογοητεύσεις. Ἀλλὰ πάντοτε ἐνθυμεῖται τοὺς λόγους τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Γέγονα τοῖς πᾶσι τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω». (Α. Κορ. θ. 22). Τινάς!.

Ὄπισθεν τῆς ἀδελφῆς στέκει ὁ «μητρικὸς οἶκος διακονισσῶν». Ὅταν καθ' ἑκάστην ἑσπέραν αἱ ἀδελφαὶ μαζὶ μὲ τὸν ἱερέα πίπτουν εἰς τὰ γόνατα πρὸ τοῦ Θεοῦ καὶ μέσα εἰς τὰς προσευχάς των περιλαμβάνουν ὅλα τὰ πλησίον καὶ μακρὰν μέλη τῆς ἀδελφότητος. Τότε ἡ διακόνισσα τῆς μεσονυκτίου ἱεραποστολῆς γνωρίζει ὅτι εἰς τὴν προσευχὴν αὐτὴν περιλαμβάνεται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τόσον αὐτὴ ὅσον καὶ ἡ σοβαρὰ καὶ μετὰ χαρᾶς διεξαγομένη δύσκολος νυκτερινὴ ὑπηρεσία της.

Ἀναμφιβόλως ἡ ἀναδιοργάνωσις τῆς ζωῆς τῶν λαῶν, τὰ μέτρα διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς ἀνεργίας καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς γυναῖκας εἰς τοὺς ἁρμόζοντας εἰς αὐτὴν τομεῖς δράσεως, ὁ ἀγὼν ἐναντίον τοῦ οἰκονομικοῦ ἀδιεξόδου καὶ τῆς ἀπο συνθέσεως καὶ ἐκλύσεως τῆς δημοσίας καὶ κοινωνικῆς ζωῆς, ἀναμφιβόλως ὅλα αὐτὰ θὰ περιορίσουν κάποτε καὶ θὰ μετριάσουν τοὺς κινδύνους τῶν γυναικῶν καὶ θὰ δημιουργήσουν μίαν νέαν γυναικείαν γενεάν, ὑγιεστέραν καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν. Παρ' ὅλα αὐτά, ἐφ' ὅσον εἰς τὸν κόσμον ὑπάρχουν πειρασμοὶ καὶ «ἕκαστος πειράζεται ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας δελεαζόμενος» (Ἰακ. α. 14), θὰ ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ αἱ ὑπάρξεις, αἱ ὁποῖαι θὰ περιπλέκωνται εἰς τὰ δίκτυα τῆς ἁμαρτίας καὶ θὰ χάνουν τὸν δρόμον των, εἰς τρόπον, ὥστε νὰ καταστρέφωνται ἴσως ὁριστικῶς καὶ ἀνεπανορθώτως. Εὐτυχῶς ὅμως εὑρίσκονται αἱ μητριακὰ καὶ ἀδελφικαὶ καρδίαι τῶν διακονισσῶν τῆς μεσονυκτίου ἱεραποστολῆς καὶ τῶν ἄλλων χριστιανῶν κοινωνικῶν ἐργατῶν, καὶ προσφέρουν εἰς αὐτὰς σανίδα σωτηρίας καὶ στρέφουν τοὺς ὀφθαλμούς των εἰς τὸν γλυκὺν φάρον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συγχωρούσης καὶ ἀνακαινιζούσης χάριτος τοῦ Σωτῆρος.

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ

...ΚΙ' ΟΣΟΥΣ ΤΟΥ ΜΟΙΑΖΟΥΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

«Χριστὸς ἀνέστη...». Ἀλλὰ ἡ χαρὰ δὲν εἶναι μόνο, γιατὶ ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, ἀλλὰ καὶ γιατὶ ὁ Ἀναστημένος Ἰησοῦς χάρισε καὶ χαρίζει τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀνάστασι στοὺς νεκρούς, σ' αὐτοὺς, ποὺ σαπίζουν στὰ μνήματα καὶ τοὺς τάφους. Στοὺς νεκρούς! Οἱ νεκροί, ὦ οἱ νεκροί!...

Ἀναστήθηκαν οἱ νεκροί; Ἀναστήθηκε μήπως κι' ὁ Στέλιος; Ὄχι ἀκόμη. Ὄχι ἀκόμη. Ὁ Στέλιος, ἂς εἶναι νεκρός, κι' ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶναι νεκρός, τὸ ζῆ, εἶναι καταχωμένος σὲ μνήματα, σὲ πάθη. Εἶναι πεθαμένος, ἀλλὰ καὶ θαμμένος ὁ Στέλιος, ὁ ἄσωτος Στέλιος...

Κυττάτε γύρω του. Οἱ χριστιανοὶ ἔχουν τὸ πρόσωπο ὁλόχαρο, γελαστό, τὰ μάτια τους ἀστέρια ἔχουν γίνει, οἱ φλόγες τῶν κεριῶν τους σημαῖες κυματίζουν στὶς νύχτας τὸ σκοτάδι. Εἶναι ζωντανοὶ καὶ ἀγωνίζονται καὶ νικᾶνε οἱ Χριστιανοί.

—Θὰ κοινωνίσουμε, μιλάει ἕνας ἄνδρας στὸ διπλανό του, καθὼς κινοῦνται νὰ μποῦν στὴν πάμφωτη ἐκκλησία.

Θὰ κοινωνήσουν! Τοῦτ' ἡ φράσις κεντάει τὴν καρδιὰ τοῦ Στέλιου.

—Μὰ δὲν τὸ κατάλαβες, δὲν τὸ βλέπεις; Αὐτοὶ εἶναι οἱ ζωντανοί, οἱ ἀναστημένοι. Τὶ θέλεις σὺ ὁ νεκρὸς ἀνάμεσα στοὺς ἀναστημένους;

Παραπατάει. Τρικλίζει. Ξεχωρίζει ἀπὸ τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ. Στρίβει. Φεύγει. Σὰν ξεμάκρυνε λίγο, ὁ ἀέρας τοῦσβησε τὸ κερί. Σκοτάδι γύρω ὅπως κι' ἐντὸς του. Μὰ ἔτσι εἶναι, ἔτσι γίνεται, οἱ νεκροὶ στὸ σκοτάδι ζοῦνε, στὴν πίσα. Τοῦ ταιριάζει λοιπὸν τὸ σκοτάδι. Φθάνει στὸ σπίτι του, κλειδώνεται στὸ δωμάτιό του. Ἂς μείνῃ, σκοτάδι ὁ ἴδιος, μὲ τὸ σκοτάδι συντροφιά. Ἂς κοιμηθῇ.

Ἔμεινε ὧρες στὸ κρεββάτι. Κοιμήθηκε, λέτε; Ὄχι, δὲν κοιμήθηκε. Οἱ ζωντανοὶ νεκροὶ δύσκολα κοιμοῦνται. Σηκώθηκε. Ἀνοίγει τὸ παράθυρο. Πάσχα σήμερα, αἴ; Πάσχα. Δηλαδή; Κατακάθαρος οὐρανός, φωτεινὸς οὐρανός. Χελιδόνια γοργοφτέρουγα νὰ σπαθίζουν τὸ φωτεινὸ ἀέρα, λουλούδια πολύχρωμα νὰ τὸν μυρώνουν. Πάσχα. Δηλαδή, χαρὰ Θεοῦ, ἄνοιξις, ζεστασιά, ζωή. Ναί, ζωή. Ζωὴ πραγματική, πνευματική, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ψυχῆς ζωή. Ἡ ζωή, ποὺ τοῦ λείπει τοῦ Στέλιου. Βουρκώνουν τὰ μάτια του, σπάζει ἡ φωνή του.

—Χριστὲ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἀνάστησέ με. Δός μου τὴ χαμένη μου εἰρηνικὴ ζωή...

Ἀδελφοὶ δυναμῶστε τοῦτο τὸ λόγο, ξαναπέστε θερμὰ τοῦτη τὴν ἱκετήρια προσευχή.

—Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, δῶσε τὴν προτερινὴ ζωὴ στὸ Στέλιο, ἀνάστησε τὸν ἄσωτο, τὸ χαμένο νεκρὸ Στέλιο κι' ὄχι μονάχα αὐτόν, μὰ κι' ὅσους τοῦ μοιάζουν. Ἀνάστησέ τους Κύριε....

ΣΤΑΥΡΟΣ Σ. ΣΕΡΕΤΗΣ

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ ΑΙΩΝΙΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

σάλευτο θεμέλιο τῆς Πίστεως. Προσκλητήριο στὴ χαρά τὸ γεγονός. Θρησκεία τῶν χαρουμένων ἀνθρώπων ὁ Χριστιανισμός. Χαρούμενος ὁ χριστιανὸς κι' ὅταν βρίσκεται στὸ θριαμβευτικὸ Θαβώρ, κι' ὅταν ἀνεβαίνη κάποιο Γολγοθᾶ. Ἡ Ἀνάστασις τὸ μυστικό τοῦ θριάμβου. Ἕνα μυστικό, πού, ἀτυχῶς, παραμένει μυστικὸ γιὰ πολλοὺς μυημένους. Ἔντονος ἡ παρουσία τῆς χαρᾶς στὶς σελίδες τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ἔκδηλο τὸ ἐνθουσιαστικὸ στοιχεῖο στὴν ἐποχὴ τῶν κατακομβῶν. Ὅλα ἐκεῖ ἀποπνέουν τὸ ἄρωμα τῆς χαρᾶς. «Μετὰ χαρᾶς καὶ γέλωτος καὶ εὐφροσύνης» τὰ ἡρωϊκὰ παλληκάρια τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας δέχονται τὴν ἀπόφασι τοῦ θανάτου. Ὕμνους θριάμβου ψάλλουν στὸν Θεὸ μέχρι ἐσχάτης ἀναπνοῆς. Ἀπόστολοι τῆς ἀναστάσιμης χαρᾶς οἱ πατέρες. Ὕμνος στὴ χαρὰ τὰ ἔργα των. Καθρέπτης χαρᾶς οἱ ἐπιστολές τους. Μὲ τὸν φωτοστέφανο τῆς πνευματικῆς χαρᾶς οἱ αὐστηροὶ ἐρημῖται. Καρπὸς εὐφραινομένης καρδίας τὰ θαλερὰ τους πρόσωπα. Παντοῦ, σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι, ἡ πολύφθογγος λύρα τοῦ πνεύματος ψάλλει τὴν χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως. Κορυφαῖος τοῦ χοροῦ ὁ μεγάλος ὑμνητὴς τῆς θείας ἀγάπης, ὁ ἱερὸς Αὐγουστῖνος. Πλημμυρισμένος ὁ ἀπέραντος κῆπος τῆς ὀρθοδόξου ὑμνολογίας ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως. Τὰ λυρικὰ σαλπίσματα «εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια, ἀγαλλιάσθω τὰ ἐπίγεια», «χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε» εἶναι συσχνότατα καὶ χαρακτηριστικά. Θετικὸ σύστημα χαρᾶς ὁ χριστιανισμός. Μιὰ χαρά ποὺ εἶναι τοῦ πνεύματος καρπός. Ὑψηλὴ βεβαίωσις ἀθανασίας. Γιαυτὸ καὶ σήμερα στὸ ἄκουσ